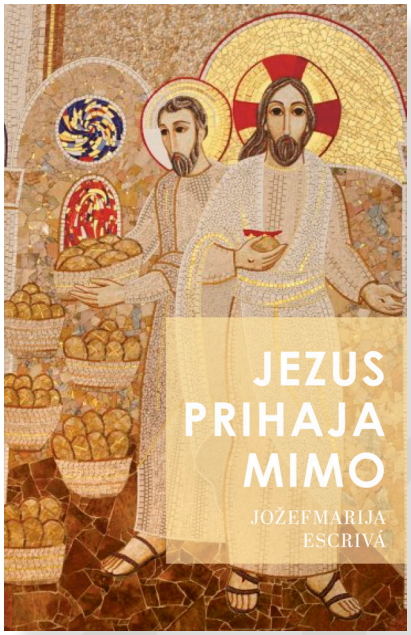
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba
CELJE – LJUBLJANA

JOŽEFMARIJA ESCRIVÁ DE BALAGUER: JEZUS PRIHAJA MIMO

- Naslov: Jezus prihaja mimo
- Avtor: Jožefmarija Escrivá de Balaguer
- Spremna beseda: msgr. Álvaro del Portillo
- Prevod dela: Gregor Batagelj in Maja Žumer
- Velikost: 105 mm x 165 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 388
- ISBN: 978-961-218-718-7
- Cena: 20 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2021

Pridige za vsakdanje življenje

Escrivájeve Pridige *niso teološki traktat v običajnem pomenu besede. Avtor jih ni zasnoval kot študijo ali raziskavo konkretnih vprašanj; govoril jih je v živo, pred ljudmi najrazličnejšega kulturnega in socialnega ozadja, s takšnim darom jezikov, da so bile dostopne prav vsem. Poleg tega so ta razmišljanja prepletena s prizadevnim in ljubečim spoznavanjem Božje besede. Njihova osrednja ideja je pomen Božjega otroštva.*

Knjiga vsebuje 18 pridig ob pomembnejših praznikih liturgičnega leta od adventa do Kristusa Kralja. V toplem in neposrednem slogu, dostopnem najširšemu krogu ljudi, nam avtor podaja prepričljivo razlago krščanskega nauka. V tem delu bo bralec »slišal« duhovnika, ki hoče govoriti samo o Bogu, to pa tako neposredno, da se branje spremeni v pogovor, v srečanje z Jezusom, ki prihaja mimo. Besedilo je eno najbolj znanih Escrivájevih del. Od prve izdaje leta 1973 je bilo po vsem svetu prodanih več kot pol milijona izvodov, pričujoča izdaja pa je ponatis prve izdaje v slovenščini. *Jezus prihaja mimo* spada med drugim v serijo pridigarskih priročnikov.

O avtorju

Josémaria Escrivá de Balaguer (1902–1975) se je posvetil nenehni duhovniški in apostolski dejavnosti, predvsem med ubogimi in bolnimi. Leta 1928 je ustanovil skupnost oziroma gibanje Božje delo (Opus Dei), ki kristjanom oznanja poklicanost k svetosti sredi sveta. Janez Pavel II. ga je jeseni 2002 razglasil za svetnika, s čimer je v slovenski jezikovni prostor prišlo novo osebno ime – sv. Jožefmarija.

Odlomki iz knjige

Krivo obsojanje

Ne smemo se čuditi, če se mnogo ljudi, tudi teh, ki se imajo za kristjane, podobno obnaša: najprej mislijo slabo. Sumijo brez vsakega dokaza; pa ne samo v mislih, tudi javno si upajo izraziti prezgodnjo sodbo.

Kontakt
Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Obnašanje učencev bi lahko dobrohotno označili kot nepristransko. V tedanji družbi – podobno kot v današnji, v tem se ni zgodilo dosti sprememb – so bili farizeji, ki so iz takšnega ravnanja napravili pravilo. Spomnite se, na kakšen način jih Jezus obtoži: Prišel je namreč Janez, ki ni jedel in ne pil, pa pravijo: Demona ima. Prišel je Sin človekov, ki je in pije, pa pravijo: Glej, požrešnež je in pijanec, prijatelj cestninarjev in grešnikov.

Jezus je trpel zbadljivo in ostro kritiko: sistematične napade na njegovo dobro ime in obrekovanje nespornega vedenja. Zato ni čudno, da nekateri enako pristopajo do tistih, ki si – v zavedanju svojih razumljivih in naravnih omejenosti ter osebnih napak, malo pomembnih in, bi rekel, neizogibnih zaradi človeške šibkosti – želijo slediti Učitelju. Potrditev teh dejstev nas ne sme pripeljati do upravičevanja takšnih grehov in prestopkov – s sumljivim razumevanjem jim rečemo govorice – proti dobremu imenu kogar koli. Jezus napove, da če so hišnega gospodarja imenovali Belcebub, ni pričakovati, da bi se bolje obnašali do njegovih domačih; istočasno pa pojasni, da bo vsak, kdor reče bratu norec, kriv in obsojen na peklensko dolino ognja!

Od kod izhaja to nepravično presojanje drugih? Videti je, kot da bi nekateri stalno nosili plašnice, ki jim omejujejo pogled. Načelno ne sprejemajo možnosti, da sta mogoča poštenost ali vsaj stalno prizadevanje za dobro. Vse sprejemajo, kot pravi star filozofski izrek, tako kot je oblikovana posoda: v svoji predhodni deformaciji. Zanje še največja poštenost – kljub vsemu – odseva zveriženo držo, ki hinavsko daje videz dobrote. »Kadar jasno odkrijejo dobro,« piše sv. Gregor, »poizvedujejo, kje bi bilo skrito zlo.«

Težko je dopovedati tem ljudem, v katerih se deformacija skoraj razvije v človekovo drugo naravo, da je bolj človeško in bliže resnici misliti dobro o bližnjem. Sveti Avguštin svetuje naslednje: »Prizadevajte si pridobiti kreposti, za katere mislite, da jih vaši bratje nimajo; potem ne boste več videli njihovih napak, ker jih tudi vi ne boste imeli.« Za nekatere tako mišljenje kaže na naivnost. Oni so bolj realisti, *bolj razumski.*

Če predsodek povzdignejo v pravilo za obsodbo, bodo vsakogar užalili, še preden bodo slišali njegove razloge. Potem bodo, objektivno, dobrohotno, *morda obtožencu dopustili možnost, da se zagovarja: to je proti vsaki morali in zakonu, saj bi morali sami z dokazi podpreti namišljeno napako, tako pa nedolžnemu na*klonijo privilegij, *da dokaže svojo nedolžnost.*

Ne bi bil odkrit, če vam ne bi priznal, da je to premišljevanje kaj več kot le hitro brskanje po pravnih in moralnih traktatih. Sloni na izkušnjah, ki jih je marsikdo doživel na lastni koži, prav tako kot so druge pogosto dolga leta imeli na muhi z obrekovanji in lažnimi obtožbami. Božja milost in naravna nemaščevalnost sta dosegli, da obtoženim ni ostal niti kanček zagrenjenosti. Mihi pro minimo est, ut a vobis iudicer, *meni je prav malo mar, če mi sodite vi, bi lahko rekli s svetim Pavlom. Včasih bi z vsakdanjimi besedami dodali, da so to zanje le* malenkosti. *To je resnica.*

Po drugi strani pa ne morem zanikati, da sem žalosten zaradi duše človeka, ki krivično napada poštenost drugih, kajti krivični napadalec sam sebe potiska na dno. Trpim tudi zaradi tolikih, ki pred samovoljnimi in silnimi obtožbami ne vedo, kam naj se obrnejo: obstanejo kot okameneli, ne morejo verjeti, da je kaj takega mogoče, razmišljajo, če niso vse skupaj le hude sanje.

Pred nekaj dnevi smo pri sveti maši v berilu brali zgodbo o Suzani, zvesti ženi, ki sta jo dva sprijena starca krivično obtožila nezvestobe. Suzana je zaječala in rekla: Od vseh strani sem stiskana, kajti če tako storim, je to zame smrt, če pa tega ne storim, ne bom ubežala vajinim rokam. *Kolikokrat so mnogi čisti ljudje zaradi zahrbtnosti nevoščljivcev ali spletkarjev postavljeni v podoben položaj! Dve možnosti imajo: žaliti Gospoda ali gledati, kako jim jemljejo dobro ime. Edina plemenita in častna rešitev je hkrati tudi izredno boleča:* bolje je zame, da tega ne storim in padem v vajine roke, kakor da bi storila greh pred Gospodovim obličjem.

(Str. 142–145)